

spørge om, hvorvidt der er antagelig Sikkerhed for det fornødne Laan? Derjom vi havde disse Oplysninger — vi have kun nævnt dem i sin Almindelighed — havde vi disse Oplysninger, ville vi sige til os selv: Kan det gaa an at betro den ene Mand efter den anden, der fører en Forretning paa den Maade, Summer, som igjennem disse Aar løbe op til Mere, end hvad Gaarden er værd? Er det ret, at vi gjøre det, og har den paagældende Gier noget som helst moralsk, juridisk eller politisk Krav derpaa? Svaret derpaa maatte blive: Nei, utvivlsomt ikke, vi vilde ikke gjøre Sligt mod den enkelte Borger her. Men er der da andre Hensyn, der maatte kræve det? Ja, siger man, Hensynet til Arbejderbefolkningen, thi ellers kan man befrygte, er der sagt, at den vilde vandre andetsteds hen. Altsaa, vi skulde give til Arbejderbefolkningen paa Møen, for at den ikke skulde vandre over til Sjælland. Men er der da Grund til at antage dette for Dieblitet, hvor der er en Høst, som man siger, er over dobbelt saa stor som en Middelhøst? Der er altsaa Brug for Hønder, men naar der er Brug for Hønder, saa er der ogsaa Brød at faae. Der næst vil jeg spørge: Have Arbejderne ikke der en bestemt juridisk Berettigelse? Jeg tror, at Arbejderne i de bestaaende Kontrakter, der ikke ere løste, ved hvad der er fket, have i alt Fald tarveligt Brød indtil videre. Kan en enkelt af disse Proprietærer ikke selv udføre disse Kontrakter — han er jo forpligtet til at erhverve det Fornødne for sig og sine Arbejdere — da maa han fratræde og lade den, der tiltræder, udføre hans Derv. Jeg tror ikke, at vi behøve at gaa til St. Croix, vi kunne tage et Billede, der ligger langt nærmere. Derjom vi ikke ville vedblive paa denne Maade at understøtte, da negter jeg ikke, at Følgen vil kunne blive den, at en Del Plantager — heller ikke dette Forhold kjende vi nærmere — kunde komme til at gaa over til Staten; det er jo betænkeligt, og det vil utvivlsomt ogsaa komme til at koste Penge. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa denne Side af Sagen, men jeg kan ikke negte, at der er adskillige Antydninger i de senere Statsregnskaber, som efter min Formening ikke tale til Gunst for Regjeringens Anvendelse af Statsmidlerne til Opretholdelse af Driften paa Plantagerne. Men selv om det var Tilfældet, at Staten kunde komme til at overtage en Del af Plantagerne, maatte den ikke krympe sig ved at paatage sig, indtil nærmere Bestemmelse blev truffen, de samme Forpligtelser som Prioritetshaver, som vi lige overfor et gjennem Skifteretten udlagt Pant med Rette kræve, at enhver anden Gier paa Den skal opfylde. Men naar Sagen tages saaledes, tror jeg ikke, der er nogen som helst Anledning til Frygt for Forholdene paa St. Croix i Almindelighed og for Arbejderbefolkningen i Særdeleshed under de nuværende Forhold, idet vi negte Lovforlagets § 2. Hvis vi

bevilge § 2, saa give vi en Bevilling til en Kolonialkasse, som ikke har kunnet opfylde sin Forpligtelse mod os med Hensyn til det sidste Laan paa 600,000 Kr. Det vil jo erindres, at Statskassen har indstaaende i Kolonialkassen 600,000 Kr., som denne skulde have tilbagebetalt, og som ere forbrugte utvivlsomt efter tidligere Anordninger saa godt som Alt til Bureauaalen, om end ikke i samme Mæthed som det, der her er Tale om. At laane Mere ud til Kolonialkassen, for at den, som den ærede sidste Taler yttrede, kan fordele det mellem de Interesserede indbyrdes, saa at Kolonialraadet siden kunde fattes Come til at betale det tilbage igjen, er en Maade at understøtte paa, som jeg allerminst kunde være med til at gaa ind paa. Naar jeg da ser Sagen saaledes, at der ikke kan være Tale om, at der er en slet Tilstand paa Den, en Landsdel, der har en Høst, som er over to Gange saa stor som en Middelhøst, en Høst, der efter Befolkningens Antal sammenlignet med vor svarer til en Høst af 450 Millioner Kroners Værdi her, saa siger jeg, da dette er gedigtgjort, er det med det Samme saglig berettiget, at vi sige: Denne Sag kan ikke vedtages her i Folkethinget efter en rolig og lidenskabsløs Behandling, thi vi maa jo her ogsaa være Værge for Staatskassens Lærv. Vi have mange Formaal, som vi skulde se fuldestgjorte ved de Penge, vi her skaffe tilveie, og vi vide, at vi leve under økonomiske Forhold her i Landet, under hvilke vi ere forpligtede til at vende Skillingen nogle Gange, inden vi give den ud, naar det ikke er nødvendigt og velbegrundet.

Jeg kommer nu til den sidste Del af Sagen, og det er det Sving, som det første Mindretal har givet den ved at sige: „Vi kunne derfor ikke tilraade, at der under den nuværende Regjeringens Ledelse af de vestindiske Anliggender ydes yderligere Tilskud til Den“. Vi ere her inde paa et politisk Moment, og jeg vil sige, at det havde været mig klarere, om de Herrer havde efter de Motiver, de have fremsat, søgt at tage det Sagslige ind med; thi jeg kan ikke negte, at i begge Hoveddelene paafe deres Premisser ikke til Konklusionen. Der er imidlertid Noget at tage paa, naar man saaledes faar det politiske Moment tydelig frem. Nu vil jeg sige, at det er mig meget interessant at se dette opstillet. Man sagde for et Par Aar siden, at paa Grund af Regjeringens Ledelse af vore Anliggender vilde man ikke vige tilbage, man vilde ikke en Gang gaa paa Forlig med den, man vilde ikke gjøre nogen Indrømmelse, man skulde vogte sig for det, og man skulde staa fast. De Herrer se, hvorledes det gif; de Herrer se, hvorledes de ere komne frem med dette „at staa fast“ ligeoverfor Regjeringens hjemlige Ledelse af vore Anliggender. Nu have vi fundet et nyt Element, nu skulde vi til Vestindien med Hensyn til vor Politik. Jeg ønsker de høitærede Herrer Lykke paa Reisen, og